

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: K. R.

Kita apeliacinio proceso šalis: *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančios Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB⁽¹⁾, 16 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti taip, jog tam, kad būtų pertrauktas ilgesnis kaip dveji metai iš eilės išvykimo iš priimančiosios valstybės narės laikotarpis, nuolatinio gyvenimo šalyje teisę turinčiam Sąjungos piliečiui pakanka tik – nors ir trumpam – atvykti į priimančiąją valstybę narę?
2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: į kokius aspektus reikia atsižvelgti siekiant nustatyti, ar dėl tokio Sąjungos piliečio atvykimo į priimančiąją valstybę narę pertraukiamas ilgesnis kaip dveji metai iš eilės išvykimo iš priimančiosios valstybės narės laikotarpis? Ar atsakant į pirmesnį klausimą galima teikti reikšmės aplinkybei, kad atitinkamas Sąjungos pilietis savo pagrindine gyvenamąja vieta pasirinko kitą valstybę narę?

⁽¹⁾ OL L 158, 2004, p. 77; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 46.

2021 m. spalio 25 d. *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch* (Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *K, L / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

(Byla C-646/21)

(2022/C 24/26)

Proceso kalba: nyderlandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėjos: K, L

Atsakovas: *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Priskyrimo direktyvos⁽¹⁾ 10 straipsnio 1 dalies d punktas turi būti aiškinamas taip, kad vakarietiškos normos, vertybės ir elgesys, kuriuos trečiųjų šalių piliečiai perima būdami valstybės narės teritorijoje didžiąją dalį savo tapatybės formavimosi etapo ir be jokių apribojimų dalyvaudami visuomenės gyvenime, turi būti laikomi bendra istorija, kurios negalima pakeisti, arba savybėmis, kurios yra tokios svarbios to asmens tapatumui, kad jis neturėtų būti verčiamas jų atsisakyti?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar trečiųjų šalių piliečiai, kurie, neatsižvelgiant į atitinkamas priežastis, perėmė panašias vakarietiškas normas ir vertybes faktiškai būdami valstybėje narėje savo tapatybės formavimosi etapu, turi būti laikomi „tam tikros socialinės grupės nariais“, kaip tai suprantama pagal Priskyrimo direktyvos 10 straipsnio 1 dalies d punktą? Ar klausimas, ar „tam tikra socialinė grupė, atitinkamoje šalyje turinti individualų tapatumą“ egzistuoja, turi būti vertinamas atitinkamos valstybės narės požiūriu, o gal, siejant jį su Priskyrimo direktyvos 10 straipsnio 2 dalimi, jis turi būti aiškinamas taip, kad lemiamą reikšmę turi tai, ar užsienietis gali įrodyti, kad kilmės šalyje jis bus laikomas tam tikros socialinės grupės nariu, arba kad jam ten bet kuriuo atveju bus priskiriamos atitinkamos savybės? Ar reikalavimas, kad vesternizacija gali būti pagrindas suteikti pabėgėlio statusą tik tuo atveju, jeigu ji grindžiama religiniais ar politiniais motyvais, yra suderinamas su Priskyrimo direktyvos 10 straipsniu, siejama su negrąžinimo principu ir teise į prieglobstį?

3. Ar nacionalinė teisinė praktika, pagal kurią sprendimą priimanti institucija, vertinama tarptautinės apsaugos prašymą, įvertina vaiko interesus, prieš tai jį (kiekvienoje procedūroje) aiškiai nenustačiusi (arba neleidusi nustatyti), yra suderinama su Sąjungos teise, visų pirma, su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos [(toliau – Chartija)] 24 straipsnio 2 dalimi, siejama su Chartijos 51 straipsnio 1 dalimi? Ar atsakymas į šį klausimą būtų kitoks, jeigu valstybė narė turi vertinti prašymą leisti gyventi šalyje įprastiniais pagrindais ir priimant sprendimą dėl šio prašymo turi būti atsižvelgiama į vaiko interesus?
4. Kaip ir kokiame tarptautinės apsaugos prašymo vertinimo etape turi būti atsižvelgiama į vaiko interesus ir jie turi būti vertinami atsižvelgiant į Chartijos 24 straipsnio 2 dalį, visų pirma, žala, kurią nepilnametis patyrė dėl ilgalaikio faktinio buvimo valstybėje narėje? Ar vertinant svarbu, ar šis faktinis buvimas šalyje buvo teisėtas? Ar vertinant vaiko interesus šio prašymo vertinimo kontekste svarbu, ar valstybė narė sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priėmė per Sąjungos teisėje numatytus sprendimo priėmimo terminus, ar nesilaikyta anksčiau nustatytos prievolės grįžti ir ar valstybė narė nevykdė išsiuntimo po to, kai buvo priimtas įpareigojimas išvykti iš šalies, ir dėl to nepilnametis ir toliau faktiškai galėjo būti toje valstybėje narėje?
5. Ar nacionalinė teisinė praktika, pagal kurią pirminiai ir vėlesni tarptautinės apsaugos prašymai skiriasi tuo, kad vėlesni tarptautinės apsaugos prašymų atveju neatsižvelgiama į įprastinius pagrindus, yra suderinama su Sąjungos teise vadovaujantis Chartijos 7 straipsniu, siejama su Chartijos 24 straipsnio 2 dalimi?

(¹) 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (nauja redakcija) (OL L 337, 2011, p. 9).

**2021 m. spalio 29 d. Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône (Prancūzija) pateiktas prašymas
priimti prejudicinį sprendimą byloje Procureur de la République / K.B., F.S.**

(Byla C-660/21)

(2022/C 24/27)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas ir kaltintojas: Procureur de la République

Atsakovai ir kaltinamieji: K.B., F.S.

Prejudicinis klausimas

Ar 2012 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento direktyvos [2012/13] (¹) 3 straipsnis (Teisė į informaciją apie teises) ir 4 straipsnis (Pranešimas apie teises sulaikymo metu) ir 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento direktyvos [2016/343] (²) 7 straipsnis (Teisė tylėti), taip pat visos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnis (Nekaltumo prezumpcija ir teisė į gynybą) turi būti aiškinami taip, kad jiems prieštarauja nacionaliniam teismui nustatytas draudimas *ex officio* iškelti minėtomis direktyvomis užtikrinamos teisės į gynybą pažeidimą, o būtent tai, kad jis negali, siekdamas panaikinti procedūrą, *ex officio* remtis nepranešimu apie teises, nepranešimu apie teisę tylėti sulaikymo metu arba pavėluotu pranešimu apie teisę tylėti?

(¹) 2012 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento direktyva 2012/13/ES dėl teisės į informaciją baudžiamajame procese (OL L 142, 2012, p. 1).

(²) 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2016/343 dėl tam tikrų nekaltumo prezumpcijos ir teisės dalyvauti nagrinėjant baudžiamąją bylą teisme aspektų užtikrinimo (OL L 65, 2016, p. 1).